

عنوان مقاله:

نسخه خطی تذکره کلام الملوک باباجان قزوینی؛ اقتباس یا استنساخ از تذکره الاولیای عطار نیشابوری

محل انتشار:

دو فصلنامه ادب فارسی، دوره 11، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

آسیه ذبیح نیا عمران - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

تذکره کلام الملوک، اثری عرفانی به زبان فارسی است که کمال الدین حاجی بابا بن میرزاجان قزوینی، یکی از برجسته‌ترین شاگردان شیخ بهایی، آن را در ۱۴۰۳ق تالیف کرده است. یگانه نسخه خطی این کتاب به شماره ۱۰۲۹۴ در کتابخانه مجلس شورای اسلامی نگهداری می‌شود. موضوع کلام الملوک باباجان قزوینی، در احوالات و سخنان عرفا و اولیاست؛ بنابراین، علاوه بر اینکه این اثر، نشانه اندیشه‌های عرفانی مولف است و مانند اغلب متون عرفانی، دارای نثری ساده و به دور از پیچیدگی است و از جملات ساده و کوتاه بهره می‌گیرد، محتوای آن، نموداری از فرهنگ پرمایه عرفان ایران اسلامی و کارنامه عرفای فارسی زبان و نیز نمایانگر جلوه ای از هویت و فرهنگ ما ایرانیان است. مقاله حاضر می‌کوشد تا با روش توصیفی- تحلیلی به این پرسش اصلی پاسخ دهد که چرا بیش از نوددرصد متن عرفانی کلام الملوک باباجان، از حیث شکل و محتوا، همانند کتاب عرفانی تذکره الاولیای عطار نیشابوری است؟ دستاورد تحقیق نشان می‌دهد که نمی‌توان تذکره عرفانی کلام الملوک را کتابی مستقل به شمار آورد؛ زیرا اثر مذکور تحریر و تهذیبی از تذکره الاولیای عطار است. از آنجا که باباجان، کاتب بوده و آثار عرفا را استنساخ می‌کرده است، به نظر می‌رسد وی خواسته است از این طریق، جنگی از زندگی عرفا را فراهم آورد.

کلمات کلیدی:

تحریر و تهذیب، باباجان قزوینی، تذکره الاولیای عطار، استنساخ، تذکره کلام الملوک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1301325>

